

∞ CoolWave – deel 1 ∞

Christian Deterink

Hoofdstuk 1.

“Een whiskey on the rocks en een groot glas water graag”, zei Giovanni ‘Joe’ Monteverdi terwijl hij vermoeid neerzakte op een barkruk. De ober van dienst knikte kort en ging aan de slag.

“God, is het altijd zo heet hier? Ik ben kapot!”, gromde Joe tegen niemand in het bijzonder. Hij liet zijn koffertje voor zich op de grond zakken, wiste het zweet van zijn hoofd en trok het kletsnatte textiel van zijn overhemd los van zijn gloeiende lijf. “God”, gromde Joe nog een keer, genietend van de koelte die hij zo lang gezocht had.

Hij opende sloom zijn ogen en inspecteerde langzaam de ruimte. Het was rustig in de bar van het Hotel Majestic, hetgeen hem wel beviel, net als het gedempte licht: zijn hoofd deed al pijn genoeg. Hij zuchtte. Allemachtig, wat een trip! Drie uur vertraging op de vlucht vanuit NYC en dan vast komen te zitten in de avondspits in Hong Kong, op wat wel een van de heetste dagen van het jaar moest zijn, in waarschijnlijk de enige taxi in de stad zonder aico. Wat een ellende...

De barman kwam hem zijn bestelling brengen.

“Ah, eindelijk”, gromde Joe en hij dronk in een teug het glas water op. Meteen hierna nam hij een slok van de whiskey, “Zalig”. Hij sloot genietend zijn ogen, tot zijn aandacht werd getrokken door een stem die hem ergens merkwaardig bekend voor kwam. Het was een nieuwe klant, zag hij, toen hij zijn ogen weer opende. Gekleed in een pantalon en dun bloesje, met net zo’n koffertje als hem in de hand. Maar dat was niet het meest opvallende. Dat was dat de man gek genoeg heel veel op hemzelf leek!

Joe bestudeerde de nieuwe gast nauwgezet, toen die zich naar de bar bewoog en op een plek aan het andere eind ging zitten. Inderdaad, de overeenkomsten waren onmiskenbaar! Ook ongeveer 1 meter 85 lang, hetzelfde welvende donker haar, hetzelfde normale postuur, ook zo te zien halverwege de dertig en zelfs ook een zelfde soort wipneusje waarvan een meisje wel eens had gezegd dat het hem deed lijken op Kevin Bacon.

Tegelijkertijd waren er genoeg verschillen. De man liep iets anders, had een iets bollere gezicht en niet helemaal dezelfde gezichtstrekken en leek iets dunner haar te hebben. Maar dan, nog steeds: de overeenkomsten waren opvallend.

“Een groot glas water”, hoorde hij de man zeggen, “en doe daar maar een dubbele rum bij, voor de dorst...”

Joe kon zich niet bedwingen te glimlachen. Meteen keek hij weg, zodat de nieuwe gast niets zo merken. Hoe bijzonder ook, hij had geen zin in een gezellig praatje. Hij had helemaal geen

zin in menselijk contact eigenlijk. Daarvoor was de taak die op zijn schouders drukte veel te zwaar.

Want hij was in Hong Kong gekomen om een man te vermoorden.

Johnny Cho heette zijn doelwit, een spleetog natuurlijk. Maar niet zomaar eentje: nee, Cho was de baas van een van de machtigste triaden in de stad, zoals hij had begrepen de Chinese equivalent van de mafia. De Amerikaanse mafia bedoelde hij dan, waar hij natuurlijk maar al te bekend mee was. Wat heet, hij was al zijn hele volwassen leven in dienst bij de belangrijkste familie van de New Yorkse mafia; de Corradi's. Maar goed, Johnny Cho dus. Een mannetje dat klaarblijkelijk hoog in de boom zat, en dat was meteen het probleem, want Cho werd dag en nacht streng bewaakt door zijn bodyguards. En dat waren er niet eens twee of drie zoals normaal zou zijn: nee, zijn prive-leger bestond uit een heel regiment kleerkasten, waarvan er altijd twaalf hun baas volgden: twaalf; niet meer en niet minder. Tenminste, dat was wat zijn informant had gezegd, alhoewel hij het toen had weggewuifd als belachelijke onzin. En dat vond Joe eigenlijk nog steeds, Het leek wel op die film 'Kill Bill', waarin dat Chinese grietje werd beveiligd door maar liefst 88 vechtjassen. Echt zo'n dingetje dat je alleen maar in films zag. Net zo goed dat het natuurlijk volkomen ondenkbaar was dat zelfs die 88 bodyguards niet voldoende waren geweest om Beatrice Kiddo af te stoppen. Joe kon zich zo nog weer het gezicht van zijn informant voor de geest haalde, toen hij dit vertelde. Hoe het zich had geplooid en de man bloedserieus had gezegd dat het een hoopvolle gedachte was dat Beatrice Kiddo had gewonnen. Want als zij dat had gekund, dan zou het hem toch ook moeten lukken met maar een fractie van dat aantal bodyguards. Natuurlijk had hij dit minachtend weggehoond, want hoe kon hij zichzelf in hemelsnaam vergelijken met iemand als Kiddo, de vleesgeworden Engel der Wraake? Hij was maar een eenvoudige 'hit man'. En bovendien; hoe kon je de echte werkelijkheid nou vergelijken met die van de film. Hoe wrang ook, die was maar al te vaak nog veel ongenadiger dan een Tarantino-film...

Hoofdstuk 2.

“Proost”, hoorde hij iemand zeggen en hij keek op. Die nieuwe klant natuurlijk. Hij had zijn inmiddels half geleegde glas rum geheven.

“Jezus man, je lijkt wel een broer van mij”, zei die, “Alleen... heb ik geen broers.”

Oké, dus het was hem ook opgevallen, dacht Joe vermoeid. In een andere bui had hij misschien geprobeerd een snedige repliek te verzinnen, maar daar voelde hij niet de energie voor. Hij beperkte zich tot het met een dun lachje heffen van zijn eigen glas.

“Bezwaar als ik er bij kom zitten?”, ging de man door.

Alsjeblieft, nee zeg, dacht Joe.

“We zijn ten slotte broers nietwaar?” Joe zag tot zijn ongenoegen dat de man al was opgestaan van zijn kruk en naar hem toe liep. Joe draaide zich naar hem toe, overwegend

wat hij moest zeggen om van hem af te komen. Maar toen kreeg hij al een hand toegereikt; “Eddie Hollis, aangenaam.”

Joe pakte de hand vast, “Joe Jones”, zei hij. Hij had weinig zijn echte naam te noemen, en had zonder er lang over na te denken de valse identiteit genoemd waaronder hij deze reis maakte.

“No shit”, zei Eddie Hollis met een ongelovige glimlach en hij schoof op de barkruk naast hem. Net als Joe zette hij het koffertje tegen de bar.

Op de een of andere manier voelde Joe zich vreemd verheugd dat deze Eddie naast hem was gaan zitten. Misschien had hij zich vergist en had hij juist wel wat menselijk contact nodig. Om alle sores te vergeten, bijvoorbeeld. Hij besloot het een kans te geven.

“Verbazingwekkend hè?”, glimlachte Joe toegeeflijk.

“Nogal”, glimlachte Eddie, “je hoort niet elke dag dat je broer Jones heet. Smith: dat is nog daar aan toe, maar...” Hij grijnsde en klopte hem amicaal op de schouder, “Shit man, hoe kunnen we zoveel op elkaar lijken?”

“We hebben toevallig dezelfde voortreffelijke genen bij elkaar gedobbed bij God?”, opperde Joe.

“Ja, dat zal het zijn”, lachte Eddie, “of hij had gewoon geen zin meer nog een nieuw ontwerp in elkaar te draaien!” Hij draaide zich opgetogen om naar de barman: “Geef ons nog eens hetzelfde, beste man, om onze dorst te lessen. Maar laat het water nu maar zitten...” Joe merkte tot zijn verbazing dat hij toch weer moest grinniken om deze flauwe grap.

Ze raakten in een geanimeerd gesprek. Eddie bleek afkomstig uit Oakland, California, waar hij woonde met zijn gezin. Hij was vertegenwoordiger voor een bedrijf dat CoolWave heette en airconditioning-systemen maakte. En om die reden was hij natuurlijk ook in Hong Kong, over twee dagen had hij een zakelijk gesprek bij een Chinees bedrijf hier in de stad, Eminent Enterprises. Ze overwogen een mega-order te plaatsen, waarmee Eddie in een keer zijn target zou kunnen halen. Maar ze twijfelden nog en Eddie was er niet gerust op. Hij was zenuwachtig en dat verklaarde waarom hij even een glaasje rum of twee moest hebben, gewoon om wat te kalmeren.

Joe moest hierna natuurlijk ook iets vertellen over zichzelf en hij hing maar een onzinverhaal op dat hij ter plekke verzong. Dat hij bij een reisorganisatie werkte en de hele wereld af moest om hotels te inspecteren.

“Wat een heerlijk baantje”, riep Eddie uit, “dan begrijp ik niet waar je zo gespannen over bent!”

“Hoezo gespannen?”, vroeg Joe die zich betrappt voelde.

“Kom op, iedereen kan zien dat je het gewicht van de wereld op je schouders draagt. Je bent fucking Atlas, man!” Eddie begeleidde zijn uitspraak met een ruim gebaar en Joe kon zichzelf niet stoppen weer te glimlachen, alhoewel hij geen idee had wie of wat die Atlas wel niet moest zijn.

“Typisch geval van de pot en de ketel”, zei Joe plagerig. Dat raakte een gevoeliger snaar dan hij had gedacht, want Eddie sloeg zijn ogen neer en zei zacht, “Oké, dus ik ben ook zo doorzichtig...”

Joe wilde al zeggen dat hij maar wat liep te plagen, toen Eddie doorging, “... het ding is, weet je: ik weet niets van zakendoen in China. De cultuur hier, de regels, de omgangsvormen. En

om het allemaal nog erger te maken is mijn grootste concurrent ook nog in de stad, op precies ditzelfde moment. Condon Strato, een lul van een vent. En Connie zal het breed uitmeten als ik hier faal...”

Joe wilde iets opbeurends zeggen, toen hij zag hoe Eddie's gezicht verstrakte, alsof hij op iets zuurs gebeten had, “En de shitstorm die ik dan over me heen krijg, man! De schulden die zich opbouwen! Ik ben grondig genaaid als ik deze deal niet rond krijg, ik kan alles verliezen. Mijn huis, mijn gezin. Mijn leven!”

“Jezus..”, zei Joe zacht. Hij had echt een open zenuw aangeboord.

“En daarom ben ik zo verdomde kwaad! Die Connie, die me zo opfokt en met me loopt te spelen, hij beseft niet hoe belangrijk dit voor me is!” Joe verbaasde zich erover hoe snel Eddie's gemoed was omgesloten. Eddie vervolgde vinnig; “Als ik het lef had zou ik hem een nekschot geven, de hufter!” Zijn ogen vlamden en Joe besepte dat hij het wel eens kon menen ook. Hij stelde zich Eddie al voor, in zijn plaats, in die nare toestand van een paar maanden geleden, toen hij die latino had omgelegd in de haven van New Jersey. Toen verwierp hij het idee weer, wat dacht hij wel? Eddie was een brave burger, geen professioneel moordenaar zoals hij.

Eddie streek door zijn haren en schudde zijn hoofd, “Nee, ik kan wel een oppeppertje gebruiken...”

Joe moest daar even over nadenken, maar hij veerde opeens op, “Weet je wat? Ik kan je wel wat tips geven!”

“Echt?”, vroeg Eddie verbaasd.

En zo begon Joe met groeiend enthousiasme te vertellen over zijn oom Gene. Een markante man en zowat de enige in zijn familie die niet in de mafia was gezogen (dit laatste detail liet hij even onuitgesproken, natuurlijk). Nee, Gene was zakenman geworden, en wat voor een! Overall over de wereld had hij zijn handeltjes en hij verdiende kapitalen. Hij handelde in chemische producten en medicijnen, maar dat maakte nog niet eens zoveel uit eigenlijk. Gene had ijs aan eskimo's kunnen verkopen, zo was altijd de grap.

Oom Gene had een hoge pet op van zijn neefje Joe. En omdat hij hoopte dat Joe zou kiezen voor zijn vak (en niet dat van de familie), vertelde hij hem eindeloos verhalen over zijn belevenissen. Hij bracht ze als spannende avonturen, en Joe had altijd aan zijn lippen gehangen. Zeker toen hij het had over hoe hij voet aan de grond had gekregen in exotische oorden, oorden als China. Uren en uren had hij verteld over hoe je die ‘chinks’ moest aanpakken, die kleine gele huftertjes, zoals hij ze met enige affectie had genoemd. De gevoeligheden over hiërarchie, het ‘ja’ zeggen maar ‘nee’ bedoelen, de omwegen waarmee je het doel moest bereiken. Zoals Jozua die talloze keren om Jericho om de stad moet trekken, voor die eindelijk bezweek, had Gene gezegd.

Joe had het allemaal gefascineerd aangehoord en opgeslagen op zijn harde schijf. Hij had nooit de illusie gehad dat al die kennis nog ooit een praktisch nut zou hebben, maar het kon raar gaan, want hier zat hij dan, in China, naast een man die zijn broer kon zijn, alles te vertellen wat hij wist.

En Eddie luisterde geboeid.

Hoofdstuk 3.

Joe werd uit een diepe slaap gerukt door gebonk en een stem. Het duurde even voor zijn mistige brein de betekenis had ontcijferd. “Mista, mista, clean room, please.”

Joe kreunde, een schoonmaakster aan de deur. “Wegwezen, doe dat maar later”, brulde hij. Hij gooide een kussen die kant op. Hij hoorde de schoonmaakster excuses prevelen en zich uit de voeten maken.

Hij kreunde en zakte terug op het matras. De bizarre dromen die hij had gehad! Er dreven nog flarden van voor zijn netvlies. Hoe hij een pizza at in Giordano's, de pizzeria die deel uitmaakte van het misdaadsyndicaat van zijn mafia-familie. Hoe hij opeens het vuur had geopend op alle bekenden van hem die daar voor hem waren verschenen. Allemaal gingen ze neer door zijn kogels. En het gekke was, niemand leek het erg te vinden. De meeste mensen glimlachten hem toe, alsof hij hun er een plezier mee doen, willoos. Net zo willoos als Joe zelf, want hoe graag hij ook wilde stoppen, het ging gewoon niet, net zoals in drie dromen waarin je probeert weg te rennen, maar je vastgenageld blijft aan de grond.

Joe wreef zich over zijn gezicht. Het was echt bizar, thuis in New York droomde hij nooit, op één bepaalde nachtmerrie na dan die hem bleef achtervolgen, maar hier in het verre Hong Kong? Het leek wel alsof zijn verbeelding opeens was aangetapt aan hele nieuwe bronnen. Joe kreunde nogmaals. God, wat voelde hij zich beroerd. Hij boerde iets zurigs op. Alsof hij de hele barinhoud had leeggedronken en hierna maar een uur had geslapen. Maar toen hij op de wekker keek was het al na elf uur.

“Shit”, gromde hij en werkte zich overeind. De beelden van de vorige avond kwamen weer terug. De glazen sterke drank, die maar aangesleept bleven worden. Hoe de lange gesprekken met Eddie steeds meer waren verworden tot dronkemanspraak. Christus, ze hadden zelfs op een gegeven moment staan zingen. Als oude kameraden. Bizar. Joe wist niet eens meer hoe hij in zijn hotelkamer gekomen was.

Langzaam zijn slapen masserend beseftte Joe hoe onprofessioneel hij bezig was. Hoe kon hij zo uit de band springen, de nacht voordat hij een ‘hit’ moest doen? Natuurlijk, hij had het gezelschap van Eddie ongedacht erg gewaardeerd, maar toch... Hij diende scherp te zijn, gefocust. De situatie was al penibel genoeg.

Hij liet het plan voor de dag nog een keer door zijn hoofd gaan. De bedoeling was Cho te vermoorden op de enige gelegenheid die er was waarop hij niet werd omringd door twaalf tot de tanden bewapende body-guards. En dat was tijdens het gala-diner van vanavond in het Hyatt Conference Center, waar zelf de Chinese premier nog even zijn opwachting zou maken. Als gevolg hiervan waren de veiligheidsmaatregelen dermate draconisch, dat zelfs Cho's lijfwacht geen wapen mee naar binnen zou krijgen.

En dat was waar Joe in het plaatje paste, want zijn Chinese contact had als het goed was een scherpschuttersgeweer voor hem naar binnen gesmokkeld. Joe hoefde het alleen maar te pakken op de afgesproken plek, in elkaar te schroeven en op een verdekte plek bij voorkeur niet meer dan één welgemikte kogel in Cho's kop te jagen. Hierna moest hij opgaan

in de menigte, die ongetwijfeld in paniek zou zijn, en proberen het conferentiecentrum in het gedrang te ontvluchten.

Tot zover de theorie, want er kon natuurlijk van alles mis gaan. Hij kon worden ontdekt door de strenge bewaking, worden gefilmd en later worden opgepakt. Het was een wespennest. En dan ook nog eens een Chinees wespennest. Wat had hij daarmee te maken, of nog beter: zijn misdaadfamilie? Waarom kon één van die speeltogen hier niet zelf de trekker overhalen? Er waren er genoeg! Natuurlijk had hij dat ook gevraagd. Wat hij begrepen had was dat zijn baas, Carmine Corradi, in het rood stond bij een triade. Deze moordanslag was dus een terugbetaling. Blijkbaar waren de concurrenten van Cho veel te bang voor hem om een eigen mannetje de taak te geven, want als het mis zou gaan en de moordpoging zou op hen terug te leiden zijn, dan zou de vergelding afschuwelijk zijn.

Maar Joe geloofde deze verklaring niet. Ten minste, niet helemaal. Oke, misschien had Corradi een deal gesloten met een triade hier, maar Joe had ook sterk de indruk dat Corradi het niet erg zou vinden dat hij zou falen. Misschien was deze hele klus wel een manier om van hem af te komen. Of misschien was het wel een straf... Zou het zo zijn? Was hij in ongenade gevallen? Joe wist het niet, en dat maakte zijn zorgen er niet bepaald kleiner op.

“Mijn koffertje”, bedacht hij opeens. Zwarte vlekken dansten opeens voor zijn ogen. In dat koffertje zat alles! Zijn geld, paspoort, alle papieren met details over de aanstaande moord. Als iemand anders dat zou zien, dan zouden de gevolgen onoverzienbaar zijn.

Joe schoot overeind en zag het koffertje staan naast de deur.

“Thank God!”, zuchtte hij en hij liet zich achterover op het bed vallen.

Enkele uren later liep hij het hotel uit. Na een goed ontbijt en veel koffie voelde hij zich zowaar iets beter. Hij had besloten te voet naar het conferentiecentrum te gaan, ten slotte was het toch niet ver weg. Hij voelde een vreemd soort opwinding zoals hij die wel vaker voelde vlak voor een ‘hit’. De spanning, de adrenaline, ze gaven hem, dat moest hij toegeven, een verslavende kick. Tegelijkertijd had hij nog steeds geen goed gevoel over deze klus. Hij merkte bij zichzelf dat hij stiekem hoopte dat zijn contact het geweer niet naar binnen had kunnen smokkelen. Dat zou meteen einde missie zijn. Hij kon naar huis vliegen met het ticket dat al in zijn koffer zat, en die kleine gele huftertjes hier, om oom Gene te citeren, moesten het dan maar mooi met elkaar uitzoeken.

Het was bijna net zo heet als gisteren en toen Joe de bekende ‘Golden Arch’ van een MacDonald’s-Vestiging zag opdoemen, als baken van de Amerikaanse trots in een vreemde wereld, besloot hij nog even een korte stop in te lassen.

Hij liep de zaak binnen en bestelde een milkshake. Pas bij de balie bedacht hij zich dat zijn portefeuille met alles erin ook in zijn koffer zat.

“Ogenblik”, zei hij tegen de Chinese puber die hem bediende. Hij bukte zich om de koffer te openen en realiseerde zich opeens dat er iets niet klopte. Enkele momenten wist hij niet wat. Was hij wat vergeten in het hotel? Was het iets anders? Toen kwam opeens het besef: dit was helemaal niet zijn koffertje! Hij leek enorm op die van hem, maar toch... hij was nèt anders.

“Nee”, prevelde Joe die het opeens heet kreeg, ondanks de bepaald koud afgestelde airco. De sloten klikten open en... er gleed een stapeltje onbekende folders uit. Joe's gehaaste blik viel op een logo op de voorkant van een van de folders en hij slaakte onwillekeurig een verbijsterde kreet.

CoolWave, stond er...

Wordt vervolgd...